

Lovas István: Az arab 1848

2011 február 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Emberemlékezet óta ennyire szánalmas és jelentéktelen szerepet nem játszott az Egyesült Államok a világpolitika színterén, az események után loholva és azokból gyakorlatilag kiszorulva.

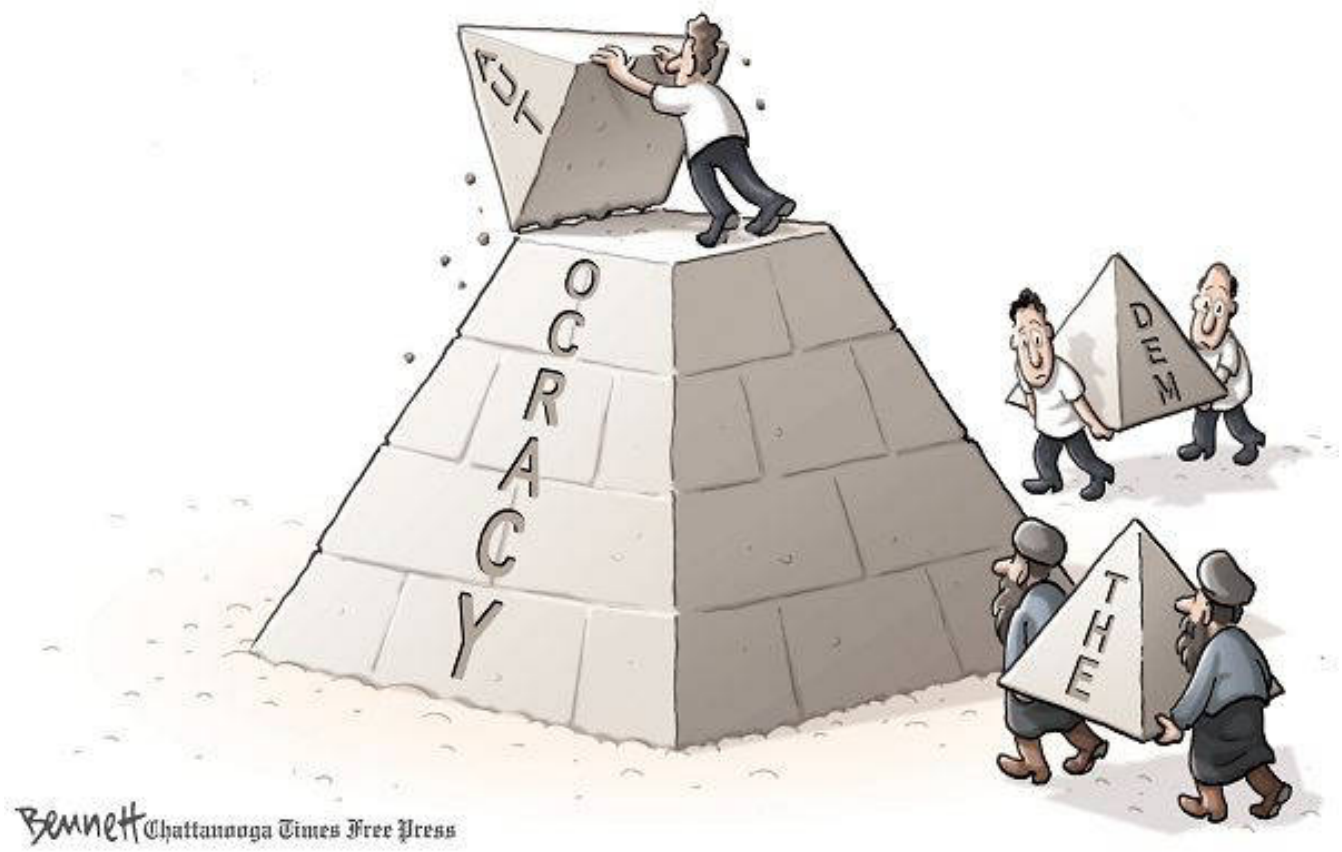
Ráadásul ott, ahol eddig az er?forrásainak szinte irracionálisan koncentrált ráfordításával hajszolta a most

korszakos bukása el?tt álló érdekeit: a Közel-Keleten. – Nem érdekel bennünket Amerika, nem érdekel bennünket Izrael: az egyiptomiaknak elegük van a küls? befolyásból! – kiáltotta tegnap a *BBC* egyik tudósítója kamerájába egy harmincas éveiben járó kairói kormányellenes tüntet? a *Tahrír (Szabadság)* téren.

Az *Európai Unió* – beleértve legbefolyásosabb tagországainak kormányait – dadogó és naponta változó szavai E*gyiptomban* még kifakadást sem érdemelnek. A komédiának vége. Vége a demokrácia és szabadság jelszavai mögé bújó – mint most kiderült –, rosszul választott érdekek évtizedeinek. Arról az Amerikáról és szövetségeseir?l van szó, amelyek Bagdadban azt hangoztatták, hogy az „emberi jogok” érvényesülése érdekében is véghez vitt invázió után rángatták le amerikai tankkal a *Szaddám Huszein*-szobrot. Ám mint kiderült, csupán hatvan bérelt ember ünneplése mellett, miközben e „szent szövetség” *Tunéziától Jemenig* az arab félhold országaiban a diktátorokat támogatta és támogatja mind e percig. Beleértve *Algériát, Jordániát* és *Szaúd-Arábiát.* Elérkezett ugyanis – a brit–pakisztáni történész, Tariq Ali kifejezésével élve – az arab 1848, amely egy rend?rn? pofonjával kezd?dött, amikor méltóságában alázott meg egy alkalmi gyümölcsárusításból megélni próbált fiatal diplomást. Aki ezért elégette magát, és az általa meggyújtott forradalmi láng átterjedt a Közel-Kelet több országára.

Hillary Clinton két hónapja még azt az Egyiptomot nevezte a térség stabilitása sarokkövének, amelyet most szedtek fel a zsarnokság ellenfelei. Akik nem az iszlám fundamentalizmus érvényesüléséért, hanem az élhet? emberi életért tüntetnek. Amerika Mubarak rezsimjét évi 2 milliárd dollárral támogatja, amelyb?l 1,3 milliárd katonai segély. *„Made in USA”* feliratú könnygázgránátokat l?ttek a tüntet?kre, fejük fölött amerikai F–16-os vadászgépek röpködtek Hoszni Mubarak országában, aki annyiban különbözik az ott bebalzsamozott múmiáktól, hogy míg azok az antik világban modernnek számítottak, Mubarak a modern világban reménytelenül ósdinak.

Ami az európai hatalmakat illeti, legjobb lenne – de W*ashingtonnak* is –, ha hallgatnának, f?ként miután a tunéziai diktátor kegyeit is élvez? francia miniszter a forradalom els? napjaiban rendfenntartó er?ket ajánlott fel a ma már Szaúd-Arábiába menekült diktátornak. Miközben az álarcként viselt értékek felülete odasül. A nyugati hatalmaknak maradék becsületük meg?rzésére – ha egyáltalán maradt bel?le valami – az „umma”, a magát egységesnek tekint? arab nemzet, de az egész muzulmán világ szemében legjobb lenne felhagyniuk átlátszó hazugságaikkal. S hogy a Nyugat retteg az *iszlám fundamentalizmustól*? Biztos? Akkor vajon miért reszketnek az iszlám terroristákat is támogató wahhabita szaúdi uralkodóház uralmának fennmaradásáért, miközben egyre jobban elfordulnak a szekuláris (világi), demokratikus *Törökországtól?* Másrészt, ha – mint kiderült – érdekekr?l van szó, akkor azokat most higgadtan, „reálpolitikusan” újra kell gondolni. Elodázhatatlan végre megválaszolni a kérdést: vajon miért egy kis, a szomszédját megszálló ország status quója legyen továbbra is az amerikai és vele a nyugati világ külpolitikájának alfája és ómegája, tudomást nem véve a globális gazdaság stabilitásához elengedhetetlen, az energia nagy részét szállító közel-keleti országok népeinek emberi mivoltáról?

Lovas István, mno.hu

Ajánló